Jälle tuli teisipääw ja waata, Lua-Mats tuli kaa. Waene Mats, pidi sel pääwal küsijatele palju kostma! Jah, igaüks küsis: „Lua-Mats, kus sa olid? miks sa ei tulnud?“ Aga Lua-Mats ei tahtnud palju rääkida, ei öölnud muud, kui: „olin kotu ära matulsel! Ommeti pidi ta kaupmehe prõual weneulitsal laiemalt juttustama. See küsis: „keda matsid?“ — „Matsin öe, armas prõua!“ — „Kus teda maeti ja kes sinu öde oli? kuulas teine. Mats wastas: öde oli enne rätsepa N. juures Haapsalus majapidajaks, siis oli tema emandaks, päraft sai leseks, aga suri pea mehe järel ära ja nüüd käisin teda matmas.“ „Kallikene! hüüdis nüüd prõua, see oli sinu öde, sina ta wend, juba sest olen kuulnud: siis sina wist oled pärinud 3000 rubla, mis rätsep N. järeljätnud!“ „Jah, auus prõua, nõnda mulle räägiti!“ kostis Mats. „Aga heldekene! imetles prõua: Kadrina, An, Anu — tüdrukud! kas sedasugust asja olete ilmas kuulnud? 3000 rubla pärinud ja müüb weel luude! Mats tule tupa, herra peab ullu tempu kaa kuulma!“ „Ei, pai prõua, aeg kasin! aga kas nädala päraft jälle luude tarwis? küsis Mats ja pidi minema. Prõua ei wastanud, hüüdis aga ika oma „heldekesed ja kallikesed“ ja saatis Matsi pool wägise tupa minema. Herra tuli sel ajal ja Mats pidi oma õnne-lugu rääkima. Ta tegi seda lühidalt nõnda: „Minu öde teenis meie mõisas, aga kui mõisa-wanemad saksa-maale läksid, andsid õele teenistuse-pasti.

Sellega teenis ta mitmes kohas, päraft läinud kaa Peterburgi linna ja senna jäänud kaua aega. Siis tema saksad läinud Haapsalusse ujuma ja wõtnud õe oma kaasa, aga sügise öde enam läinud tagasi waid leidnud koha Haapsalus. Nüüd kolm kuud teed kuulsin, et rätsep N. wõtnud teda emandaks ja üleminewal pühapäewal tulid äkitselt sõnumed, et rätsep surnud ja öde suremas; kui tahaksin weel näha, peaksin kiireste senna tulema. Wiibimata läksin, öde elas, aga saime rääkinud sõna kaks, siis heitis hinge. Matsin teda ilusaste maha ja tulin siis aga ära, oli muidugi palju aega wiidetud!“ — „Kallikene! hüüdis jälle prõua, — on see ajawiitmine, kui inimene saab 3000 rubla? Ja kas sa siis ika weel jääd Lua-meistriks?“ „Ega raha ole weel käes, kes teab, kas saangi! on minu sugusele wääga palju! kostis mees; aga õõlbi küll Haapsalus, et mina olen pärija. Olgu mis on, nüüd weel müün luude ja kui ma raha ei saa, jään ilma häbita Lua-Matsiks, ei ma ole lua-tegemisest tüdinud. Kui raha saan, noh siis selle ammeti annan teise waesema käte, ja Jumal andku teisele sedasama õnne, mis mul olnud! Mina siis jään talupojaks, sest ma olen ika arwanud: kui ma ei oleks Lua-Mats, siis tahaksin olla peremees Mats. Tuleb aeg ja raha, siis tuleb kaa nõu!“ „Oh Mats, ütles prõua nüüd, seda ma ei mõista, raha on peaaegu sinu käes ja käid ommeti jäme rie seljas wangkre ees. Nüüd sul peaks enam rõõmu olema ja teine lusti pidu teise